

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: B. V.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín I, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2015, č.j. 4406/DS-2015, JID: 141821/2015/KUUK/Bal,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20.10.2015, č.j. 4406/DS-2015, JID: 141821/2015/KUUK/Bal, a rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, oddělení přestupkové, ze dne 21.4.2015, č.j. MULNCJ 32305/2015, sp. zn. MULN/667/60/2015/OS-PD/ŽU, se **pro vadu řízení zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20.10.2015, č.j. 4406/DS/2015, JID: 141821/2015/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, oddělení přestupkové, ze dne 21.4.2015, č.j. MULNCJ 32305/2015, sp. zn. MULN/667/60/2015/OS-PD/ŽU, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c

odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 14.1.2015 ve 10:08 hod. u obce Sulec, na silnici I. třídy, jako řidič motorového vozidla tov. značky Volvo, r. z. „X“, nedodržel maximální dovolenou rychlost 70 km/h stanovenou dopravní značkou č. B20a, když mu byla měřicím zařízením MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 110 km/h po odečtení odchylky +/- 3%, za což mu byla podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 4.000 Kč, jakož mu i byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a dále proto, že skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise. Žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobou napadeným rozhodnutím bez dalšího potvrzeno, ačkoliv není patrné přesné určení místa spáchání přestupku, neboť ze spisové dokumentace vyplývá toliko, že se jednalo o silnici I. třídy u obce Sulec. Toto určení místa přestupku je dle žalobce obecné a s ohledem na délku zmíněné silnice nedostatečné. Žalobce připomněl právní zásadu ne bis in idem, tedy že pachatel protiprávního jednání může být pravomocně potrestán za skutek jen jednou. V této souvislosti žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73. Žalobce se domnívá, že z uvedených důvodů je výrok žalobou napadeného rozhodnutí co do vymezení místa, kde k přestupku mělo dojít, neurčitý. Nadto žalobce podotkl, že mu není známo, že by na silnici I/7 poblíž obce Sulec byla jakkoliv omezena zákonem povolená rychlost 90 km/h. Žalobce nerozporuje, že byl rozhodného dne hlídkou Policie České republiky někde poblíž obce Louny zastaven. Přesné místo měření si však nepamatuje. Žalobce poukázal na skutečnost, že jediným důkazem, který byl za účelem zjištění všech rozhodných skutečností v řízení o přestupku proveden, byl záznam o přestupku – fotodokumentace pořízená záznamovým zařízením rychloměru. K tomu žalobce doplnil, že fotografie sice zachycuje projíždějící vozidlo tovární značky Volvo, r. z. „X“, nicméně neprokazuje umístění dopravního značení B20a s číselným údajem 70. Žalobce uvedl, že žalovaný tak v rámci dokazování nejvyšší povolené rychlosti vycházel z úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty, ačkoliv úřední záznam nelze považovat za důkazní prostředek ve smyslu ustanovení § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115. Žalobce připomněl, že správní orgán je v rozsahu dokazování vázán zásadou materiální pravdy vyjádřené v ustanovení § 3 správního řádu. Žalobce dále namítal, že správní orgán nešetřil jeho procesní právo, neboť v podaném odvolání se žalobce vyjádřil tak, že jej doplní, jakmile mu bude známa osoba, která se bude na rozhodování podílet. K tomu žalobce doplnil, že ho žalovaný o úřední osobě nevyrozuměl, a žalobce tak nemohl namítat podjatost oprávněné úřední osoby.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný připomněl, že žalobce byl před správními orgány obou stupňů zastupován panem Ing. M. J., který je mu znám z úřední činnosti, neboť poskytuje služby zastupování v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní

přestupky, nabízeného prostřednictvím internetu skupinou osob, ke které patří i advokát Mgr. J. T.

K věci uvedl, že žalobce ani jeho zástupce neuplatnili ve správním řízení žádné námitky k obvinění ani k podkladům pro rozhodnutí, nezpochybnili skutkový stav věci a nenavrhli žádné důkazy, a to ani ve fázi odvolacího řízení. Žalobcem podané odvolání neobsahovalo zákonem požadované náležitosti, a ačkoliv žalovaný dovodil, že by zástupci žalobce měly být tyto náležitosti známy, neboť vykonává činnost zástupce a poskytuje služby za úplatu, vyzval dne 19.5.2015 zástupce žalobce k odstranění nedostatku odvolání. Zástupce žalobce však ani na zaslanou výzvu odvolání nedoplnil, neboť podání odeslané dne 25.5.2015 bylo obsahově zcela totožné s obsahem již podaného odvolání. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2014, č.j. 4 As 118/2013-61, ze dne 22.8.2013, č.j. 1 As 45/2013-37 a ze dne 29.5.2014, č.j. 10 As 25/2014-48 a na nález Ústavního soudu ze dne 13.11.2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14. Žalovaný podotkl, že žalobce v průběhu správního řízení nijak nerozporoval nedostatečnou konkretizaci místa spáchání přestupku, k čemuž doplnil, že skutek tvoří datum a čas jeho spáchání, popis protiprávního jednání a označení vozidla, jehož řízením byl skutek spáchán. Tvzení žalobce o neoznačení úseku dopravní značkou na 70 km/h považuje za účelové, neboť ve správním řízení nezpochybnil, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost 70 km/h, ačkoliv byl se skutkem seznámen. Žalovaný dále uvedl, že omezení nejvyšší dovolené rychlosti vyplývá i z obsahu záznamu o přestupku. K tomu žalovaný doplnil, že zásadu materiální pravdy považuje za splněnou. Žalovaný se domnívá, že neoznačením žalobci předem jména osoby, která se bude podílet na rozhodování, nemohlo být zasaženo do práv žalobce, neboť na uplatnění procesní práv nebyl žalobce správním orgánem nijak zkrácen a znalost či neznalost oprávněné úřední osoby nemá vliv na to, zda bude účastník řízení aktivní v uplatňování svých práv. K této námitce žalovaný ještě podotkl, že zástupce žalobce byl přípisem ze dne 10.7.2015, tedy více než tři měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí, odkázán na webové stránky žalovaného, kde je jmenovitý přehled všech oprávněných úředních osob. Díky letité praxi zástupce žalobce mu podle názoru žalovaného bylo známo, že úřední osobou k vydání rozhodnutí ve věcech odvolání je oprávněn JUDr. et Mgr. K. Žalobci tak nic nebránilo podat námitku podjatosti. K tomu žalovaný podotkl, že JUDr. et Mgr. K. žalobce osobně nezná a nemá k němu žádný vztah. V závěru žalovaný uvedl, že námitky žalobce považuje za neopodstatněné a účelové, jejichž cílem je dosáhnout zrušení žalovaného rozhodnutí za účelem dovedení věci přestupku do prekluze, a proto navrhuje žalobu zamítnout.

Při jednání soudu, ze kterého se žalobce ani jeho zástupce neomluvili, právní zástupce žalovaného v plném rozsahu odkázal na své předchozí vyjádření ze dne 16.2.2016. Právní zástupce žalovaného setrval na svém stanovisku, navrhl žalobu zamítnout a náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Soud podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), provedl z vlastní iniciativy důkaz výkresem s vyznačením umístěním dopravního značení v napojení čtyřpruhu obchvatu obce Sulec na stávající silnici I/7 a na tzv. „staré“ silnici I/7 na obec Sulec založeného na č.l. 30 a výkresem s vyznačením umístěním dopravního značení na začátku čtyřpruhu obchvatu obce Sulec ve směru od Prahy založeného na č.l. 31 a č.l. 32. Z uvedených listin vyplývá nejvyšší dovolená rychlost v úseku od Prahy na Chomutov u obce Sulec. Dále soud provedl důkaz sdělením Ředitelství silnic

a dálnic ke stavu SDZ na silnici I/7 ze dne 2.5.2017 založené na č.l. 29, a opatřením obecné povahy ze dne 1.4.2014, č.j. 13/DS/2014, JID: 48343/2014/KUUK, založeném na č.l. 35-37.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že Oznámením zahájení řízení ze dne 15.1.2015 bylo ze strany správního orgánu I. stupně zahájeno přestupkové řízení proti žalobci pro podezření ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu pro shora vymezené jednání, jímž měl žalobce porušit maximální povolenou rychlost upravenou dopravním značením na 70 km/h. Z úředního záznamu ze dne 14.1.2015 bylo zjištěno, že měření bylo prováděno záznamovým zařízením MicroDigiCam, souřadnice GPS X: 1014212, Y: 776435, místem kontroly vozidla a řidiče bylo zúžení do jednoho jízdního pruhu na obchvatu obce Sulec směrem na Chomutov. Ve spise byla založena i fotografie z měření rychlosti vozidla policií, evidenční karta žalobce, ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70305-14, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního rychloměru MicroDigiCam LTI použitého v rámci měření, rovněž osvědčení pprap. M. H. o absolvování odborné přípravy pro užívání laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI a fotografická dokumentace k případu žalobce obsahující fotografie pasu, malého technického průkazu, řidičského průkazu a vozidla žalobce, které bylo policií zastaveno.

Správní orgán I. stupně nejprve vydal dne 28.1.2015, pod č.j. MULNCJ 6613/2015, sp. zn. MULN/667/60/2015/OS-PD/ŽU, příkaz, proti kterému podal zmocněnec žalobce, Ing. M. J., v zákonem stanovené lhůtě odpor.

Správní orgán I. stupně předvoláním ze dne 20.2.2015, č.j. MULNCJ 14733/2015, sp. zn. MULN/667/60/2015/OS-PD/ŽU, nařídil ústní jednání na den 18.3.2015, v 08:00 hod. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 10.3.2015 vložení do schránky a zmocněnci žalobce bylo předvolání doručeno dne 9.3.2015 vložení do schránky. Zmocněnec žalobce do protokolu dne 18.3.2015 uvedl, že žádá o stanovení lhůty, ve které se vyjádří k předmětnému přestupku, navrhne nové důkazy nebo navrhne doplnit stávající důkazy. Písemné vyjádření zašle zmocněnec žalobce nejpozději do 10.4.2015. Písemné vyjádření však nebylo správnímu orgánu I. stupně zasláno.

Ze sdělení Ředitelství silnic a dálnic České republiky, Správy Chomutov, ze dne 2.5.2017, které soud provedl jako důkaz, bylo zjištěno, že v předmětné době bylo v blízkosti uvedených souřadnic GPS X: 1014212, Y: 776435 instalováno SDZ B20a (90 km/h) vstřícně na retroreflexním podkladu dle opatření obecné povahy Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 1.4.2014, č.j. 13/DS/2014, JID: 48343/2014/KUUK.

Dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg a autobusu jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h. Dle odst. 6 místní úpravou provozu na pozemních komunikacích podle § 61 odst. 2 lze nejvyšší dovolenou rychlost podle odstavců 3 a 4 snížit.

Dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost

vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

Dle odst. 4 písm. e) citovaného ustanovení se za uvedený přestupek uloží pokuta od 2.500 Kč do 5.000 Kč a dle odst. 5 věty druhé citovaného ustanovení pak i zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nedostatečně vymezeném místě spáchání přestupku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Správní orgán I. stupně v daném případě konkretizoval místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobce jako „na silnici I. třídy, u obce Sulec“. Náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, jmenujme např. jeho rozsudek ze dne 8.1.2015, č.j. 9 As 214/2014 - 48 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.*“ Pozemní komunikace označovaná jako silnice I. třídy v úseku u obce Sulec dosahuje přibližné délky 3 km. Z takto vymezeného místa, jako je tomu ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně, je opravdu těžko zjistitelné, kde přesně mělo k protiprávnímu jednání dojít, nicméně tato skutečnost nemá vliv na dané řízení. U přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti není nutné, aby bylo místo spáchání ve výroku rozhodnutí vymezeno na metr přesně, nýbrž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2015, č.j. 9 As 291/2014 - 39 (dostupný též na www.nssoud.cz), postačí vymezení určitého více, či méně dlouhého úseku komunikace, a tak tomu bylo i v tomto případě. Výrok rozhodnutí navíc obsahuje datum a čas spáchání přestupku, včetně vyznačení směru jízdy. Je proto zcela vyloučené, aby byl žalobce postižen pro tentýž skutek vícekrát. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal, že námitka žalobce není důvodná.

Soud se dále zabýval v rámci žalobních bodů otázkou, zda bylo ve správním řízení prokázáno protiprávní jednání žalobce, jímž se měl přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu dopustit.

Prvoinstanční orgán neměl důkaz prokazující omezení zákonem povolené maximální rychlosti mimo obec, přesto dospěl k závěru, že žalobce překročil v místě přestupku nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 30 km/h. Údaj o maximální nejvyšší dovolené

rychlosti 70 km/h je ve správním spise uveden pouze v úředním záznamu ze dne 14.1.2015. Žalobce v žalobě odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115, v němž Nejvyšší správní soud konstatuje, že úřední záznam nelze považovat za důkazní prostředek. Soud konstatuje, že citovaný judikát se na daný případ nevztahuje, neboť i z úředních záznamů, které se netýkají podání vysvětlení, lze ve správním řízení čerpat informace, např. o souřadnicích GPS či o postupu v řízení. Skutečnost, že správní orgán vycházel z informací uvedených v úředním záznamu, tak není vadou správního řízení.

Nicméně soud se nespokojil s pouhou informací obsaženou v úředním záznamu o překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, která měla být dopravním značením omezena na 70 km/h, a proto si od Ředitelství silnic a dálnic (Správa Chomutov) vyžádal sdělení, jaké bylo dne 14.1.2015 omezení rychlosti motorových vozidel na silnici I. třídy u obce Sulec, okres Louny, směr jízdy od Prahy na Chomutov, souřadnice GPS X: 1014212, Y: 776435. V odpovědi Ředitelství silnic a dálnic bylo uvedeno, že dle platné legislativy jsou prováděny prohlídky silnic I. třídy dvakrát týdně a na jmenovaném místě nebyla hlášena závada typu chybějícího dopravního značení č. B20a. V inkriminované době bylo v blízkosti uvedených souřadnic instalováno dopravní značení č. B20a s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h, a to na reflexním podkladu. Sdělení bylo doplněno rozsáhlým materiálem zachycujícím inkriminovaný úsek v letech 2013 a 2015 a kopií opatření obecné povahy ze dne 1.4.2014, č.j. 13/DS/2014, JID: 48343/2014/KUUK, kterým byla stanovena místní úprava provozu na pozemních komunikacích, spočívající v odstranění některého stávajícího svislého dopravního značení či jeho posunutí, dále vyznačení nového vodorovného dopravního značení a osazení nového svislého dopravního značení (některé na retroreflexní žlutozeleném fluorescenčním podkladu), a to vše v umístění dle přiložených ověřených výkresů s konkrétním vyznačením předmětné lokality a veškerého dopravního značení, a to jak stávajícího, tak nově navrženého či naopak určeného k odstranění.

Žalobci byla hlídkou policie naměřena laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI rychlost 114 km/h, po zohlednění odchylky rychlost 110 km/h. S ohledem na výše uvedené však žalobce nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více, nýbrž o méně než 30 km/h. Tento zjištěný skutkový stav ovšem odpovídá ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.

Správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, proto pochybili, když dospěli k rozhodnutí o vině žalobce ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť vycházeli z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Tím se dopustili porušení ustanovení § 3 správního řádu. V souvislosti s tím nebylo třeba provádět další dokazování navrhované žalobcem, neboť pro posouzení věci již nemohlo přinést žádné další rozhodné skutečnosti.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění o důkazy opatřené soudem. Současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenou vadou

je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně přistoupil soud i ke zrušení tohoto rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. V dalším řízení bude žalovaná dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v konečné věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11.228,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 6.200,- Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, po 3.100,- Kč podle ustanoveních § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600,- Kč za 2 s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky a z částky 1.428,- Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. září 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.